

Missió i compassió es donen la ma

Dg, 13/10/2019 per El Bon Pastor

[El Bon Pastor](#)

A la tarda del propassat 5 d'octubre vaig assistir al consistori públic en el qual es van lliurar l'anell i la birreta a tretze nous cardenals. La cerimònia va ser sòbria i entranyable, solemne i propera. El Papa Francesc va escollir com a lectura Marc 6,30-37a, el fragment evangèlic que es mou entre el retorn dels deixebles de la predicació i la decisió de Jesús de donar menjar a la multitud que l'escoltava. Les frases que marcaven el text eren la referida a la compassió de Jesús («quan Jesús desembarcà, veié una gran gentada i se'n compadí, perquè eren com ovelles sense pastor», v. 34) i la referida a la responsabilitat dels deixebles («doneu-los menjar vosaltres mateixos», v. 37). En paraules del Papa, els nous cardenals havien d'agermanar una cosa i l'altra, guiats per una lògica de la compassió que havia de ser l'eix de la seva vida. La compassió és, efectivament, allò que el pastor del poble de Déu ha de portar gravat amb ferro roent en el seu cor. No pot viure sense una mirada d'afecte i proximitat que li permeti descobrir, comprendre i abraçar les necessitats de la gent que l'envolta.

I dic «gent», i no batejats o cristians o fidels, perquè allò que Jesús va veure fou «una gran gentada», un poble ampli i bigarrat, mixte i mestís, en el qual hi havia de tot: gent que volia escoltar-lo, gent que anhelava de veure-li fer un gran miracle, gent encuriosida que desitjava comprovar amb els propis ulls la fama d'aquell profeta de Natzaret. Jesús no selecciona els auditoris. És un profeta del poble que vol aplegar una comunitat de poble, una barreja de justos i pecadors, de pietosos i marginals, d'homes, dones i infants. Doncs bé, és davant aquesta gentada heterogènia i dispar que el seu cor es commou. Jesús es compadeix d'una gent que buscaven un pastor, algú que els guiés i nodrís, que recollís les seves llàgrimes i fes camí al seu costat. Eren gent molt diversa però compartien un mateix desig: seguir la veu d'algú que els parlés i els acollís, que els compregués i els ajudés a ser millors, que els fes amics del bé i els mostrés els camins de Déu en el món i els camins del món cap a Déu. Demanaven, sabent-ho o sense saber-ho, que el seu cor quedés transformat per la compassió que brolla de l'Evangeli.

Jesús, però, no es reserva per a ell tot sol la responsabilitat de ser missatger de la bona nova de la compassió. Més aviat situa l'Evangeli de la compassió en el terreny concret d'allò que cal fer, i convida els deixebles a compadir-se de la gent dels centres i les perifèries, dels pobles i els extraradis. Compadir-se vol dir, en aquest cas, donar menjar als qui tenen gana i no saben on cercar l'aliment que necessiten. Em sembla, doncs, que es podria dir que el menjar que els deixebles han de repartir és, precisament, l'Evangeli de la compassió -que més endavant en el text pren el nom d'Eucaristia! Aquest Evangeli orienta les paraules de Jesús i atrau fins al punt que la gran gentada, el poble de Déu reunit, només té oïdes i ulls per a comprendre allò que Jesús els vol dir. Ell ha mirat la gent amb compassió i ara vol que els deixebles nodreixin les persones amb el mateix menjar, que exerceixin la misericòrdia envers aquella multitud que té fam de la Paraula que surt de la boca de Déu, que mirin tot el poble de Déu -no tan sols uns quants- amb uns ulls plens d'afecte i de fidelitat.

Després del consistori i de la subsegüent «visita di calore», en la qual els nous cardenals rebien les felicitacions de familiars i amics, vaig baixar a la plaça de Sant Pere. La posta de sol -el cèlebre «tramonto» romà- era espectacular, i el cel

de color porpra anava en consonància amb el consistori d'aquella tarda. Però allò que m'interessava era mirar de prop l'escultura, plantada en un costat de la plaça, de Timothy P. Schmalz «Angels Unawares» ('àngels sense saber-ho'), un títol inspirat en Hebreus 13,2 («no us oblideu de practicar l'hospitalitat; gràcies a ella, alguns, sense saber-ho, van acollir àngels»). Com si es fes ressò de l'Evangelí llegit en el consistori, l'escultura presenta una gran gentada de migrants i refugiats, de tots els orígens racials i culturals, dels temps presents i passats, els quals omplen totalment una barca que camina vers un destí incert. Dues ales d'àngel emergeixen del bell mig del grup de figures, indicant la sacralitat dels migrants i refugiats, poble sant de Déu que travessa la mar o els rius recorrent camins ignots i essent, com s'afirma en la pregària anual dels refugiats que fa la Comunitat de Sant'Egidio, «pelegrins d'esperança». Reprint Hebreus 13,2 cal dir que aquests estrangers necessiten tota la compassió sota la forma d'acolliment i d'hospitalitat, de comprensió i d'integració, ja que participen, com a pobres del Senyor, de la sacralitat pròpia del mateix Crist. «Doneu-los menjar vosaltres mateixos!».

S'anava fent fosc, i el vermell dels núvols s'intensificava. Mentre me n'anava via de la Conciliació avall, vaig pensar en la unitat entre les paraules del Papa sobre la compassió i la potent escultura de la plaça sobre els refugiats que truquen a la porta de les nostres fronteres cercant l'Evangelí de la misericòrdia. Els podrem donar aquest Evangelí si el vivim amb la força que ve del Sant Esperit. Tots som missioners de la misericòrdia. La tasca pastoral es fonamenta en la pràctica de la compassió, que és l'antítesi de la duresa i de la inflexibilitat. El poble de Déu demana uns pastors que visquin l'ardor missioner mitjançant una compassió sostinguda que penetri tota la seva acció pastoral. En aquest mes dedicat a la «Maximum Illud» del Papa Benet XV missió i compassió es donen la mà i es fecunden mútuament. Que la nostra acció a favor de l'Evangelí sigui sempre missionera, arrelada en la missió de les tres persones divines, i s'expressi en l'Evangelí de la compassió, gresol de les paraules i els fets de Jesús, Mestre i Senyor.

ARMAND PUIG I TÀRRECH